

Δυστυχῶς ἐπτωχέυσαμεν!

Η γνωστή αὐτή ρήση τοῦ Χαριλάου Τρικούπη, ἔρχεται σάν ἐφιόλιτης ξανά στό ἱστορικό προσκήνιο τῆς χώρας μας καί αὐτή τήν φορά, ὄχι μόνο αὐτῆς. Ἡ διαφορά μέ τό μακρυνό 1893, ἔγκειται στό γεγονός πῶς ἡ πτώχευση ἐκείνη, ἦταν μέν ἐπώδυνη γιά τή χώρα καί τόν λαό, ἀλλά ἦταν οἰκονομική, μέ τίς ἀναπόφευκτες πολιτικές καί ἐθνικές συνέπειες.

Ἡ σημερινή πτώχευση, ἐνῶ συνεχίζει νά εἶναι οἰκονομική, πολιτική καί ἐθνική, δέν περιορίζεται σέ αὐτά τά ἐπίπεδα, ἀλλά πρόκειται δυστυχῶς γιά φτώχεια ὀλοκληρωτική. Ἄν ἀναλογιστοῦμε σέ πόσα ἐπίπεδα ἔχουμε πτωχέψει τίς τελευταῖες τέσσερις δεκαετίες, θά ἐννοήσουμε τί σημαίνει πλήρης ἔνδεια. Ἀρχίσαμε νά χάνουμε τά ἔθιμα πού μᾶς συνέδεαν, ἀρχίσαμε νά πετᾶμε ἀπό πάνω μας σάν παλιόρουχα, τίς παραδόσεις, τά ἦθη καί τίς ἀξίες, πού μᾶς ἔδιναν μιᾶ θέση μέ ἀξιοπρέπεια καί θάρρος, μέσα σέ αὐτό τόν κόσμο. Βαλθήκαμε νά κακοποιοῦμε τή γλώσσα μας καί νά φτωχαίνουμε τή σκέψη μας. Φερθήκαμε στή γῆ τόν ἀέρα καί τή θάλασσα πού μᾶς ζοῦν, σά νά εἶναι οἱ κάδοι τῆς τοξικότητάς μας. Ἀφήσαμε τίς σωματικά καί ψυχικά ὠφέλιμες τροφές καί γίναμε σαβουροπαμφάγοι. Τρέξαμε νά μαϊμουδίζουμε ξένα, ρηγά καί φτηνιάρικα πρότυπα, στόν τρόπο ζωῆς. Ἐπιδοθήκαμε νά συμπεριφερόμαστε μέ ἀγνωμοσύνη σέ ὅποιους μᾶς εὐεργετοῦσαν καί μέ δουλοπρέπεια, σέ ὅσους μᾶς ὑπέτασσαν στά δολερά τους σχέδια. Ἀποκαθηλώσαμε τούς ἥρωες καί τούς ἀγίους μας, ὥστε νά καθηλωνόμαστε ἀπό τούς ἀπατεῶνες καί τά λαμόγια. Σταματᾶμε ἐδῶ, γιατί ὁ κατάλογος τῆς ντροπῆς δέν ἔχει τέλος.

Παρόμοια διαφθορά, ἔχουν ὑποστει πολλοί ἀκόμα λαοί, ἀπό τόν ὁδοστρωτήρα τῆς παγκοσμιοποίησης. Ἀλλά μᾶλλον κανεῖς ἄλλος λαός, σέ τόσο μεγάλο ποσοστό καί μέ τόση σφοδρότητα, δέν ἔπεσε μέ τά μούτρα στήν ἀποποίηση τῆς ἰδιοσύστασής του. Κανεῖς ἄλλος λαός, δέν πέταξε μέ τόση προθυμία τά τιμαλφῆ του, γιά νά φορέσει τούς χαλκάδες τῆς δουλείας του.

Τό ἀποτέλεσμα τῆς ἀπορίας μας φάνηκε τώρα, ὅπου ὁ φόβος μᾶς ξεγύμνωσε ἀπό τά ψεύτικα καλύμματα πού μᾶς εἶχε φορέσει ἡ ἀδελφή του ἡ ἔπαρση καί μείναμε ἀποσβολωμένοι, σάν ἐκείνους πού ἀντίκριζαν τήν τερατώδη μυθική Μέδουσα. Ἀλλά στήν Ἱστορία ἔρχεται ἡ ὥρα, πού τά μυθικά τέρατα ἐπανέρχονται δριμύτερα καί ἀλοίμονο σέ ὅσους δέν φέρουν ἀσπίδα σωτηρίας.

Ἡ ἐξατομίκευση κορυφώνει σήμερα τόν φαῦλο κύκλο τῆς, κλείνοντάς μας στήν κάφουλα τοῦ φόβου. Φοβούμαστε ἀκόμα καί τόν ἴσκιό μας,

γιατί ταυτιστήκαμε μέ αυτόν. Τό σχῆμα τῆς σκιᾶς δέν ἔχει δική του ζωή καί ὅσο πιά πολύ γινόμαστε σκιές τῆς ζωῆς, τόσο θά συναινοῦμε σέ μία ζωή, χωρίς ζωή.

Ἀπό τή στιγμή πού ἔγινε ἡ ἀρχή τοῦ φόβου, δέν εἶναι δύσκολο νά φανταστοῦμε σέ ἀδρές γραμμές, τά ἐπόμενα στάδια τῆς ἀντιστροφῆς ἀξιῶν. Σέ πρώτη φάση, πειραματίστηκαν ἐπιτυχῶς, μέ τήν ἀτομική ἀσφάλεια τῆς ζωῆς καί τῆς υἱείας. Σέ ἐπόμενες φάσεις, μποροῦν νά πειραματιστοῦν μέ τήν ἀσφάλεια τῆς εἰρήνης. Τό κόλπο εἶναι παλιό, ἀλλά μέ νέες μεταμφιέσεις, πάντα πιάνει. Αὐτοί οἱ ἴδιοι πού ἀπεργάζονται τήν ἀστάθεια, τίς συγκρούσεις καί τούς πολέμους, ἐμφανίζονται μετά ὡς οἱ σωτήρες ἀπό αὐτά τά κακά. Βέβαια οἱ λύσεις τους, φέρνουν προσωρινές εἰρηνεύσεις, πού εἶναι ἡ συνέχιση τῶν πολέμων, μέ ἄλλους τρόπους. Γιά παράδειγμα, εἶναι πολύ πιθανό νά δοῦμε στήν περιοχή μας ἀπειλή πολέμου, ὡς καί θερμό ἐπείσῳδιο, πού νά λυθεῖ ἀπό τούς ἰσχυρούς, μέ τήν ἐπιβολή ἑνός τύπου ἀνοιχτῶν συνόρων.

Ὅπως εἶναι πολύ πιθανό, οἱ κοινωνικές συγκρούσεις νά λυθοῦν μέ ἄρση τῶν κοινωνικῶν συγκροτήσεων. Δέν φαίνεται νά εἴμαστε μακριά ἀπό αὐτά τά σενάρια.

Ὁ θρησκευτικός χῳρος, δέν μένει ἔξω ἀπό αὐτά, ὅπως φάνηκε. Ἡ θρησκευτική πίστη μειώνει τόν φόβο τοῦ θανάτου καί συγκροτεῖ ἰσχυρές κοινωνικές ἐνότητες. Αὐτό εἶναι ἐμπόδιο γιά τή Νέα Τάξη, ἐκτός ἄν καταφέρει νά τίς χειραγωγῆσει, κάτω ἀπό μία παγκόσμια πανθηρσκεία, ὅπως προσπαθεῖ νά κάνει ἐδῶ καί πολλά χρόνια. Αὐτό μῆν νομίζουμε πῶς θά γίνει μόνο κάτω ἀπό θεωρητικές συνενάσεις ἐκπροσώπων τῶν θρησκείων. Ἄλλωστε ἡ θεωρία ἔπεται τῆς πράξης. Σήμερα ζοῦμε ἤδη αὐτή τή μίξη καί τή σύγχιση, συμβόλων, δοξασιῶν καί πρακτικῶν. Ζοῦμε ἤδη σέ ἕναν «πλουραλιστικό» ὀλιγο-απολιισμό, ὅπου ἔχουν ἀνακατευθεῖ ἀγιογραφίες μέ ἀγαλματίδια διαφόρων θεοτήτων, γιόγκες μέ προσευχητάρια, δεισιδαιμονίες μέ ἀστρολογίες κ.ο.κ. Αὐτό τό πολυθε-αθεϊστικό τοπίο τοῦ σημερινοῦ κόσμου, τό ἔχει γιά κολατσιό ἡ Νέα Τάξη πραγμάτων, γιατί δέν μπορεῖ νά συγκροτήσῃ ἕνα ἐνιαῖο σῳμα κοινωνίας λόγου, ἀνθρωπισμοῦ καί πολιτισμοῦ. Στόν βαθμό πού τό μεταφυσικό στοιχεῖο, τό κατέβασαν στή θέση μιᾶς θολῆς παραφυσικῆς ἀνάγκης τῆς πρωτόγονης ὑπόφυσης τοῦ ἐγκεφάλου (ὅπως θέλουν νά μάς λένε), στόν ἴδιο βαθμό, ἔρχονται οἱ μεταλλαγμένες ἐπιστῆμες νά καταλάβουν τά σκῆπτρα μιᾶς ἀσύδοτης μεταφυσικῆς ἐπί τῆς φυσικῆς, ἡ ὁποία μπορεῖ νά φιμώνει, ἀκόμα καί τίς πραγματικές ἐπιστῆμες.

Ὁ στόχος εἶναι ὁ ἔλεγχος τῆς συνείδησης καί ἡ ἐξουσία πάνω στή ζωή καί τόν θάνατο τῶν ἀνθρώπων. Ὡς τώρα, οἱ ἄρχοντες αὐτοῦ τοῦ κόσμου, εἶχαν τήν ἐξουσία τῆς μείωσης τῆς ζωῆς, ἀλλά ὄχι τῆς παράτασῆς της. Στό ἐξῆς, θέλουν νά κρατοῦν στά χέρια τους καί τά δύο ἡνία, ὥστε

ἡ ἐξουσία τους νά εἶναι ἀπόλυτη.

Ἄν καί θά ἀκουστεῖ ἀκραῖο νά τό ποῦμε (ἀλήθεια, πόσα ἀκραῖα δέν ζοῦμε ἤδη;), ἡ ὑποψία ἀρκετῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν, πῶς ἡ Θεία Κοινωνία δέν ἀμφισβητήθηκε τυχαῖα καί μεμονωμένα ἀπό ἐπίσημα χεῖλη, μπορεῖ νά ἐπεκταθεῖ μέ τόν λογικό συνειρμό, πῶς ὁ μισάνθρωπος δέν μπορεῖ νά δημιουργήσῃ δικές του ἀξίες, ἀλλά μπορεῖ καί ἐπιδιώκει, νά διαστρέψῃ τίς ὑπάρχουσες. Ἄρα εἶναι πιθανό τά ὄργανά του, νά σκοπεύουν νά ἀντικαταστήσουν τό Μυστήριό τῆς Θείας Κοινωνίας, μέ τό λογιστήριο μιᾶς ἀντίθετης καί μισάνθρωπτης ἀντικοινωνίας, μέ φαρμάκι ἀντί γιά φάρμακο ψυχῶν καί σωμάτων.

Πῶς στεκόμαστε ἀπέναντι σέ αὐτόν τό ζόφο; Τί ὀρθώνουμε μπροστά μας, σέ χώρα καί σκιά θανάτου; Ποῖόν ἄλλον ἀπό τόν νικητή τοῦ θανάτου, τόν ἀναστάντα Χριστό, πού μᾶς καλεῖ ἐνωμένους νά Τόν ἀκολουθήσουμε;

Αὐτόν, πού μᾶς ἐμφύσησε τή ζωή, πού μᾶς χάρισε τήν υἰεῖα καί τήν εἰρήνη.

Ἄν προσέξουμε τά ἀναμμένα κεριά στά μανουάλια τῶν ἐκκλησιῶν, θά διαπιστώσουμε πῶς τό φῶς τοῦ κάθε κεριοῦ, ὄχι μόνο δέν σκιάζει τήν πυρά τῶν ἄλλων κεριῶν, ἀλλά ἐνισχύει τή λάμψη τους, ὥστε ὅλα μαζί νά μᾶς δίνουν αὐτό τό φῶς, πού θερμαίνει τίς καρδιές καί ζωντανεύει τήν ἐλπίδα μας, στόν νοητό ἥλιο τῆς Ἀγάπης Του!

Θεμιστοκλῆς Σβορώνος
Ἡλεκτρολόγος

